

FREE CINEMA

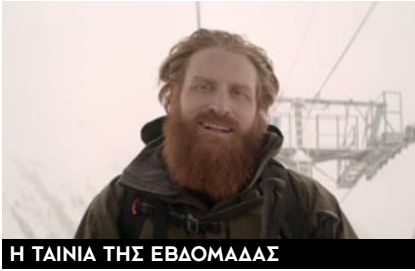
144

15 IANOYAPIOY 2015

KOMEN LAVIIN.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ
ΑΝΩΤΕΡΑ ΒΙΑ

BELLE

**ΠΑΡ' ΤΟ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΑΡΧΗ**

**ΑΓΟΡΑ: ΑΠΟ ΤΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΙΣ
ΑΓΟΡΕΣ**

BLACKHAT

Η ΑΡΠΑΓΗ 3

**Ο ΓΑΜΠΡΟΙ ΤΗΣ
ΕΥΤΥΧΙΑΣ**

5 ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΧΡΥΣΗ ΣΦΑΙΡΑ®
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ
ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΣΕΝΑΡΙΟΥ • Α' ΑΝΔΡΙΚΟΥ ΡΟΛΟΥ • Β' ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΡΟΛΟΥ • ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ
ΗΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΠΟΥ ΕΣΠΑΣΕ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤ ΚΑΜΠΕΡΜΠΑΤΣ
ΚΙΡΑ ΝΑΪΤΛΙ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΗΣ

THE IMITATION GAME

SPENTZOSFILM

BLACK BEAR PICTURES PRESENTS IN ASSOCIATION WITH FILMNATION ENTERTAINMENT A BLACK BEAR PICTURES PRODUCTION A BRISTOL AUTOMOTIVE PRODUCTION "THE IMITATION GAME" BENEDICT CUMBERBATCH KEIRA KNIGHTLEY MATTHEW GOODE RORY KINNEAR
WITH CHARLES DANCE AND MARK STRONG COSTUME DESIGNER NINA GOLD HAIR DESIGNER IVANA PRIMORAC EXECUTIVE PRODUCERS SAMMY SHELDON OFFER PRODUCED BY ANASTAS DJURKOVIC DIRECTED BY ALEXANDRE DESPLAT EXECUTIVE PRODUCERS WILLIAM GOLDENBERG, A.S.C. PRODUCED BY OSCAR FAURA PRODUCED BY PETER WESLOP EXECUTIVE PRODUCERS GRAHAM MOORE
EXECUTIVE PRODUCERS NORA GROSSMAN EXECUTIVE PRODUCERS IWO OSTROWSKY EXECUTIVE PRODUCERS TEDDY SCHWARZMAN EXECUTIVE PRODUCERS GRAHAM MOORE EXECUTIVE PRODUCERS MORTEN TYLDUM

3
BLACK BEAR
PICTURES

DOLBY
DIGITAL

© 2014 BBP IMITATION, LLC

FILMNATION
ENTERTAINMENT

seven
FILMS

ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΟΤΣΕΣ ΑΛΑΝ ΤΙΟΥΡΙΝΓΚ, ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΛΑΒΕΤΕ ΤΟ
ΠΡΩΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛ

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #144
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

Κατερίνα Ανδρεάκου

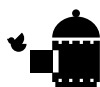
Βικτωρία Μιχαήλ

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Γιάννης Σμοΐλης

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2015 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβαση (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Aυστηρότερα μέτρα διαμέσω νομικού πλαισίου κατά των απειλών στο διαδικτυο προωθεί στο Κογκρέσο ο Μπαράκ Ομπάμα. Το νέο είναι φρέσκο, όμως οι υποψίες κυκλοφορούσαν εδώ και κάμποσες εβδομάδες. Εσύ, από την άλλη, κάτσε και «κατέβαζε» το «**The Interview**»...

Αυτές τις μέρες το twitter account και το κανάλι του αμερικανικού στρατού στο YouTube δέχθηκαν κυβερνοεπίθεση, η οποία «δεν επηρέασε καμία στρατιωτική επιχείρηση», όπως δήλωσε ο Πρόεδρος Ομπάμα ύστερα από επίσκεψη στο Κέντρο Επιχειρήσεων της Υπηρεσίας Εσωτερικής Ασφάλειας των ΗΠΑ. «Προσωρινά, φαίνεται ότι δεν αποκαλύφθηκαν διαβαθμισμένες πληροφορίες, αλλά οι έρευνες συνεχίζονται. Αυτό αποτελεί υπενθύμιση ότι οι απειλές στο διαδίκτυο αποτελούν άμεσο και συνεχιζόμενο κίνδυνο», συμπλήρωσε ο Ομπάμα. Οι «φήμες» λένε πως οι hackers του συγκεκριμένου συμβάντος σχετίζονται με το αποκαλούμενο Ισλαμικό Κράτος. Φυσικά! Όπως η Βόρεια Κορέα «χτύπησε» το studio της SONY για να μην κυκλοφορήσει το προσβλητικό «**The Interview**» στις κινηματογραφικές αίθουσες.

Κατόπιν, είδαμε όλοι πόσο **κακό** είναι το φιλμ (που προβλήθηκε στα σινεμά... χωρίς ν' ανοίξει ρουθούνι!) και καταλάβαμε το **δούλεμα** που φάγαμε από την αμερικανική κυβέρνηση και το «τραυματισμένο» Χόλιγουντ...

Και τώρα, με το σχέδιο νόμου που πάει να περάσει ο Ομπάμα, μπαίνει και ως σφήνα η ΜΡΑΑ, η οποία ζητά να ληφθούν μέτρα και για την πειρατεία. Το data sharing του κάθε ιδιώτη / χρήστη του διαδικτύου, θα γίνεται νόμιμα και **τα πάντα** θα βρίσκονται στη διάθεση του κράτους και της όποιας κυβέρνησης! Και έτσι θα «νικήσουν» την πειρατεία, ε; Όμορφα! Το επεισόδιο με τη SONY ήταν το «κλειδί» για να προχωρήσει η κουβέντα μιας νέας νομοθεσίας στο Κογκρέσο και η ΜΡΑΑ σπρώχνει με μανία και τη δική της agenda, με άλλοθι το παράνομο sharing των ψηφιακών προϊόντων που πλασάρονται για online πώληση (βλέπε το «παιχνίδι» με το VOD...), εμπλέκοντας τα sites που προωθούν torrents με απάτες κατά κατόχων πιστωτικών καρτών. Είναι άγνωστο αν αυτός ο cybersecurity νόμος θα συμπεριλάβει, τελικά, και την παράμετρο της πειρατείας, όμως το μέλλον αρχίζει να δείχνει όλο και πιο περιέργα... **οργουελικό**.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΒΙΑ (2014)

(TURIST)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Ρούμπεν Έστλουντ

Καστ

Γιοχάνες Μπα Κούνκε,
Λίσα Λόβεν Κόνγκσλι,
Βίνσεντ Βέτεργκρεν,
Κλάρα Βέτεργκρεν,
Κρίστοφερ Χίβιου,
Φάνι Μετέλιους

Διάρκεια

120'

Διανομή

FEELGOOD

του Ηλία Φραγκούλη

Τετραμελής οικογένεια Σουηδών κάνει διακοπές σε χιονοδρομικό θέρετρο των γαλλικών Άλπεων. Κατά τη διάρκεια επεισοδίου με απειλητική χιονοστιβάδα που κατευθύνεται προς το μέρος τους, ο πατέρας αφήνει σύζυγη σύζυγο μετά τέκνων και... τρέχει να σωθεί! Θα ακολουθήσουν συνέπειες...

Εσύ τι θα έκανες; Είναι ένα καίριο ερώτημα που μοιάζει να απευθύνει διαρκώς στο **υποσυνείδητο** του θεατή ο Ρούμπεν Έστλουντ, παρακολουθώντας τη συμπεριφορά των μελών αυτής της φαμίλιας, με επίκεντρο την αναπόφευκτη σύγκρουση ανάμεσα στον Τόμας και την Έμπα, ένα ανδρόγυνο που θέλησε να φέρει την οικογένειά του πιο κοντά μέσω πέντε χαλαρωτικών ημερών στις χιονισμένες Άλπεις, για να καταλήξει να βιώνει έναν... σεισμικών κραδασμών πόλεμο νεύρων και αμφισβήτησης κάθε συναισθήματος στη μέχρι σήμερα εις γάμου κοινωνία ένωσή του.

Σε μια σκηνή δείπνου, από αυτά τα τυπικά «to know us better», στα οποία μοιράζεσαι ένα τραπέζι με άλλους τυχαίους τουρίστες και τα αγγλικά είναι η μόνη σωτηρία για να πέσει και μια αμήχανη κουβέντα, ενίοτε... σπασμένη στη μετάφραση, η Έμπα περιγράφει σε ένα άγνωστο ζευγάρι τύπου one night stand την «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» τροπή σε φυγή του συζύγου της, για να λάβει την εξοργιστική απάντηση πως... δεν συνέβησαν έτσι τα πράγματα! Οι στιγμές της οικογενειακής «θαλπωρής» στο δωμάτιό τους γίνονται σχεδόν... θριλερικά σιωπηλές, με τα παιδιά να εκφράζουν πιο τίμια και ανοιχτά την αποστροφή ή τον φόβο τους απέναντι σε έναν επικείμενο χωρισμό των γονιών τους.

Εξαιτίας χώρας προέλευσης, το μυαλό θα ταυτίσει τις σκηνές τούτου του γάμου με την μερκελμανική ανατομία και φόρμα, όμως η «Ανωτέρα Βία» βρίσκεται πιο κοντά στον πρώιμο, καλό Χάνεκε, με τις αδυναμίες του αλλά το επιπλέον ατού μιας ζοφερής, **ύπουλα** αλληγορικής ματιάς

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας Σουηδός με γυναίκα και παιδιά και πάνε στα χιόνια, τύπου Καϊμακτσαλάν, και τους την πέφτει χιονοστιβάδα και γίνεται «Λάκης» ο κύριος και τα παίρνει η κυρία. Και μιλάνε. Και μιλάνε. Και μιλ...

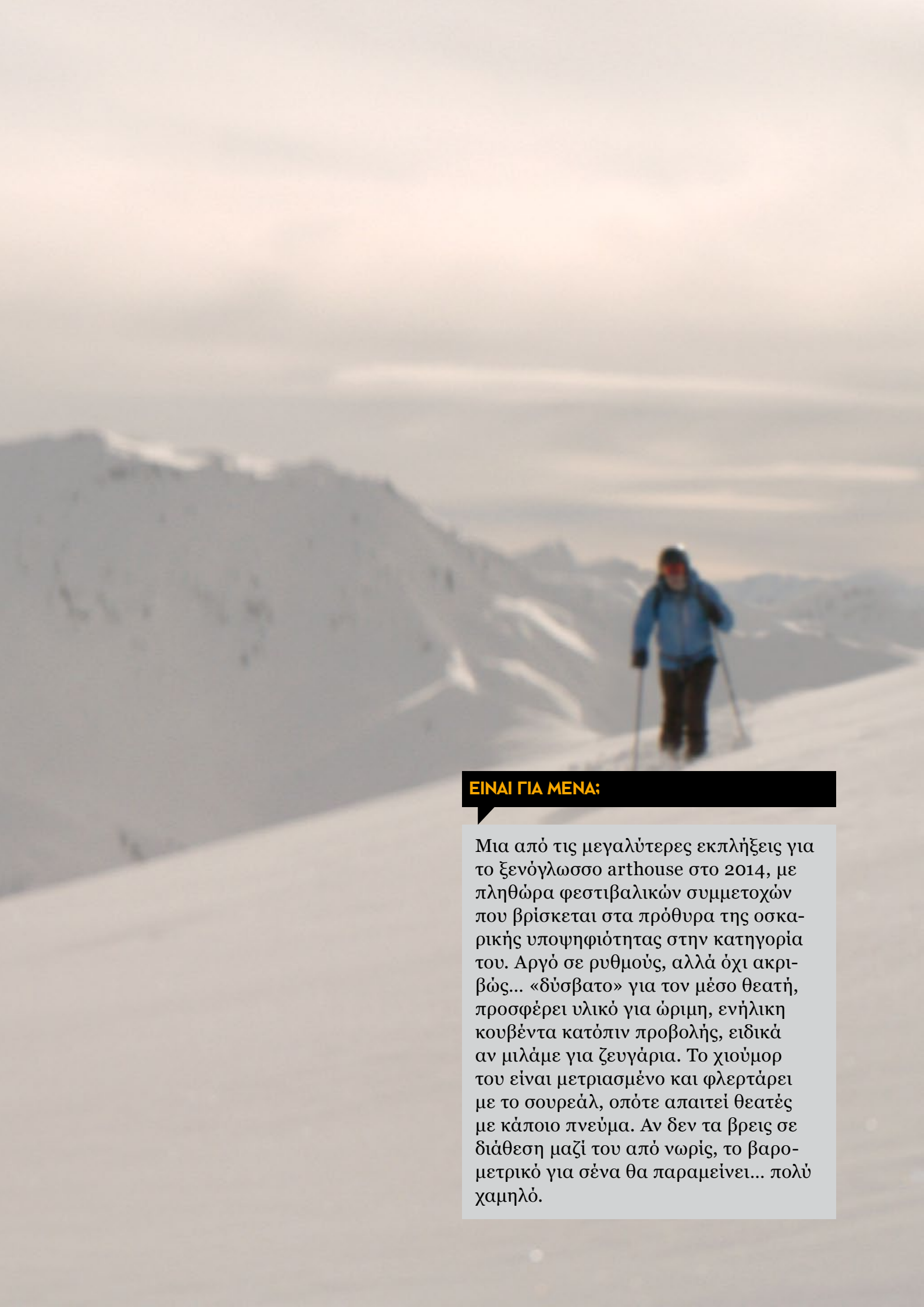
επάνω σε ταυτότητες του αστικού μύθου, το υπαρξιακό «ζύγισμα» της ισότητας των δύο φύλων, την εκλογίκευση κανόνων έως και ορμών που ισοπεδώνουν, στην πραγματικότητα, τότε το κυρίαρχο αρσενικό και τότε το στα κατευθυντήρια ηνία της οικογενειακής εστίας θηλυκό.

Ο Έστλουντ χειρίζεται μαεστρικά τις σκηνές όπου θέλει να ανατρέψει το παιχνίδι και τους ρόλους, με αποθέωση τη «γυριστή» τού πατέρα στον ρόλο τού θύματος αυτής της σχέσης, μια οικογενειακή στιγμή που παρακολουθεί από απόσταση με την κάμερά του, αφήνοντας τον σαρκασμό να εξαφανίσει τις όποιες υποψίες συναισθήματος. Το τελευταίο μέρος του φιλμ, ύστερα από μια αίσθηση εξισορρόπησης των σχέσεων και μιας ψυχρά «σκηνοθετημένης» ηρωικής πράξης εξιλέωσης, οδηγεί σε ένα πλάνο που μειδιά ειρωνικά προς την πορεία ολόκληρης της Ευρωπαϊκής «Ένωσης», σχεδόν σαν φόρος τιμής στην **μπουρζουάδικη** γοητεία του Μπουνιουέλ! Ο σουρεαλισμός, άλλωστε, δεν απουσιάζει από την «Ανωτέρα Βία». Η παρεξήγηση με το «καμάκι» στην ηλιοθεραπεία και το έξαλλο ανδρικό rave... από το πουθενά, σαφώς αποτελούν σκηνές ανθολογίας, όμως είναι λιγοστές για να συνυπάρξουν αρμονικά με το σύνολο του φιλμ, ενώ οι δεύτεροι ρόλοι αφήνονται στο βάθος του όλου σκηνικού ως κομπάρσοι, ανεξερεύνητοι και ανεκμετάλλευτοι... Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα φαστα μούτρα σου με τα ski!

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Μια από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις για το ξενόγλωσσο arthouse στο 2014, με πληθώρα φεστιβαλικών συμμετοχών που βρίσκεται στα πρόθυρα της οσκαρικής υποψηφιότητας στην κατηγορία του. Αργό σε ρυθμούς, αλλά όχι ακριβώς... «δύσβατο» για τον μέσο θεατή, προσφέρει υλικό για ώριμη, ενήλικη κουβέντα κατόπιν προβολής, ειδικά αν μιλάμε για ζευγάρια. Το χιούμορ του είναι μετριασμένο και φλερτάρει με το σουρεάλ, οπότε απαιτεί θεατές με κάποιο πνεύμα. Αν δεν τα βρεις σε διάθεση μαζί του από νωρίς, το βαρομετρικό για σένα θα παραμείνει... πολύ χαμηλό.

BELLE (2014)

Είδος

Ρομαντικό Δράμα Εποχής

Σκηνοθεσία

Άμα Ασάντε

Καστ

Γκούγκου Μπάθα-Ρο,
Σαμ Ριντ,
Τομ Γουίλκινσον,
Σάρα Γκάντον,
Έμιλι Γουότσον,
Πενέλοπι Γουίλτον,
Τζέιμς Νόρτον

Διάρκεια

104'

Διανομή

HOLLYWOOD
ENTERTAINMENT

του Γιάννη Σμοΐλη

Στην Αγγλία του 18ου αιώνα, η Διδώ, μιγάδα κόρη ενός ναυάρχου και μιας σκλάβας, μεγαλώνει κάτω από την επίβλεψη του θείου της, ανώτερου δικαστικού. Δεν ξέρει πολλά για την καταγωγή της, ούτε για τους ανθρώπους της φυλής της, διαισθάνεται, όμως, ότι το χρώμα του δέρματός της την εμποδίζει να αφομοιωθεί ολοκληρωτικά από τους αριστοκρατικούς κύκλους.

Το «Belle» βασίζεται σε πραγματική ιστορία όπως το περσινό, οσκαρικό σουξέ «12 Χρόνια Σκλάβος» και το «Lincoln», και όπως τα προηγούμενα έχει σαν θέμα του τις φυλετικές διακρίσεις κατά των μαύρων. Μιλάει κι αυτό για τη δουλεία και το ρατσισμό, σε μια εποχή που η ισότητα όλων των ανθρώπινων όντων δεν ήταν δεδομένη και που έπρεπε να κατακτηθεί. Η διαφορά του με τα προαναφερθέντα (κάτι που το φέρνει, ξόφਾਲτσα, όχι υφολογικά βέβαια, πιο κοντά στο πρόσφατο, ταραντινικό «Django, Ο Τιμωρός») βρίσκεται στο γεγονός ότι ο κεντρικός χαρακτήρας είναι ένας απελευθερωμένος νέγρος, σ' αυτή την περίπτωση η αριστοκράτισσα Διδώ. Γέννημα της παράνομης αγάπης ενός Βρετανού ναυάρχου και μιας έγχρωμης γυναίκας, υιοθετείται από την οικογένεια ευγενών του πρώτου, ο οποίος καλείται να τη μεγαλώσει κάτω από τα μάτια μιας υπερφίαλης, ρατσιστικής «καλής κοινωνίας» και να τη μετατρέψει σε ισότιμο μέλος της.

Πριν αναφωνήσεις «πάλι τα ίδια!», οφείλεις να γνωρίζεις ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με μια πολύ πιο κομψή διαχείριση του ζητήματος. Τουλάχιστον στο πρώτο της μισό, η ταινία της, επίσης έγχρωμης, σκηνοθέτιδος Άμα Ασάντε, θυμίζει περισσότερο το κιουμπρικικό «Barry Lyndon» και τις «Επικίνδυνες Σχέσεις», παρά ηθικολογικό μάθημα ιστορίας για μια επιπόλαιη γενιά που το σινεμά έχει ιερή υποχρέωση να της ανοίξει τα μάτια στα μεγάλα εγκλήματα του παρελθόντος. Μέσα από φροντισμένα baroque κάδρα που

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Μιγάδα μεγαλώνει με αριστοκράτες στην Αγγλία του... κάποιου αιώνα. Άμα έχεις σεμεδάκι πάνω από τη τηλεόραση, άσε κάτω το βελονάκι και τρέχα.

αποτυπώνουν την εντυπωσιακή χλιδή των χώρων και των ρούχων (ούτε λόγος για σχεδιασμό παραγωγής, σκηνογραφία, κοστούμια κτλ, η ταινία διαπρέπει σε όλους αυτούς τους τομείς, λειτουργώντας, συχνά, σαν φωτογενές eye candy), η Ασάντε προχωράει με σίγουρο βηματισμό προς τον πυρήνα της αφήγησής της, χωρίς να σε τρελαίνει στην κατήχηση. Το «Belle» σε «μπάζει» στο κλίμα κι αφήνει το θέμα της φυλετικής διαφοράς να αναπτύσσεται, σχεδόν στο περιθώριο της πλοκής, μέσα από μισόλογα, περίεργα βλέμματα και snob συμπεριφορές, κρατώντας το θεατή, αν όχι στο σκοτάδι, σ' ένα ύποπτο ημίφως σε σχέση με τη «θέση» της ηρωίδας. Όπως κι εκείνη, έτσι κι αυτός, αδυνατεί να καταλάβει επακριβώς τον τρόπο με τον οποίο χωρούσε, εκείνα τα χρόνια, μια μιγάδα σε ένα τέτοιο περιβάλλον.

Στο δεύτερο μισό, βέβαια, δίνεται μεγαλύτερη έμφαση στο ανθρωπιστικό, επικολυρικό στοιχείο και το έργο γίνεται, αναπόφευκτα, διδακτικό. Έχουμε και σκηνές σε δικαστήρια που παραπέμπουν στο «Amistad» του Σπίλμπεργκ, ενώ η κορύφωση του ρομάντζου μεταξύ της μαύρης καλλονής και του νεαρού, ιδεαλιστή δικηγόρου, οδηγεί σε μελό εξάρσεις και λογύδρια, λιγάκι κοινότοπα. Παρ' όλα αυτά, το φιλμ της Ασάντε διατηρεί την κλάση του και δεν εκπίπτει σε κανέναν ξεδιάντροπο συναισθηματικό εκβιασμό, έχοντας εμπιστοσύνη, καθ' όλη τη διάρκειά του, στις στιβαρές ερμηνείες ενός εκλεκτού καστ (ο κορυφαίος Τομ Γουίλκινσον λάμπει στο ρόλο τού δικαστή θείου της Διδώς, δίνοντας υπόσταση σ' έναν περίπλοκο χαρακτήρα που δε γίνεται στιγμή μονοδιάστατα «καλός» ή «κακός») και στο σοβαρότατο, διόλου σχηματικό, σενάριο. Με όχημα τους καλογραμμένους διαλόγους, που τονίζουν την εμμονή εκείνης της εποχής και της τάξης των ευγενών να μιλά όμορφα και διεξοδικά, υπο-

κλινόμενη στο Λόγο (πράγμα που δημιουργεί μια ενδιαφέρουσα, και εύστοχη στην κριτική της, αντίστιξη με τα παράλογα κοινωνικοπολιτικά δεδομένα των καιρών, όπως το δουλεμπόριο), το «μήνυμα» βρίσκει τον αποδέκτη ομαλά, δίχως να τον κατακεραυνώνει. Η χαρακτηριστική είναι δουλεμένη σωστά και ήπια, μέσα σε ένα πλαίσιο κανόνων και τελετουργικών που, ως γνωστόν, αντιμετώπιζε όλους τους ανθρώπους (σκλάβους και μη) σαν ανταλλάξιμα εμπορεύματα για τη δημιουργία περιουσιών.

Το φιλμ παρατηρεί όλα τα παραπάνω, χωρίς στόμφο, αποτυπώνοντας απλά την κυνική όψη ενός κόσμου λίγο-πολύ γνώριμου από κάμποσες ταινίες και βιβλία, που άλλοτε τον εξιδανικεύουν παρουσιάζοντάς τον ρομαντικά κι ανώδυνα, και άλλοτε τον αποδομούν λυσσαλέα. Στο «Belle» (τουλάχιστον στο μεγαλύτερο μέρος του) αυτή η φέτα τού παρελθόντος δεν είναι ούτε ιπποτικά μεγαλοπρεπής, ούτε εντελώς επαίσχυντη. Βρίσκεται κάπου στο ενδιάμεσο (υπάρχουν και άνθρωποι που θέλουν το δίκαιο και θα κάνουν τα πάντα γι' αυτό, κόντρα στις επιταγές του καθεστώτος), όπως οποιαδήποτε εποχή εδώ που τα λέμε, αν την τοποθετήσεις στο μικροσκόπιο. Το ζήτημα, σου λέει, είναι να μην αφήνεται παθητικά στη μέση, επειδή «έτσι είναι ο κόσμος» αλλά να προσπαθείς, με όλες σου τις δυνάμεις, για το καλύτερο. Κι αν, εκεί προς το φινάλε, ρέπει προς τα κλισέ και τον happy end οπτιμισμό προκειμένου να μας πείσει για την αναγκαιότητα αυτού, ας είναι. Πραγματική ιστορία είναι, άλλωστε. Απόδειξη ότι και τον φανατικότερο πεσιμιστή τον διαψεύδει, καμιά φορά, η ζωή η ίδια.

SO II

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν σου αρέσουν τα δράματα εποχής, με τις «αστραφτερές» φορεσιές, τα περουκίνια και τα ανάκτορα, εδώ θα βρεις αρκετά να απολαύσεις. Αν, πάλι, εναποθέτεις στο σινεμά την ευθύνη να σε εξελίξει και ηθικά, τότε θα πάρεις γερή δόση χρήσιμου περιεχομένου μαζί με την πανέμορφη συσκευασία. Κι όσοι βαριούνται το κήρυγμα, όμως, δεν έχουν λόγο να ανησυχούν ιδιαίτερα. Το «Belle» είναι ένα κομψοτέχνημα κλασικής αισθητικής που προβληματίζει χωρίς να... πρήζει.

ΠΑΡ' ΤΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ (2014)

(BEGIN AGAIN)

Είδος

Αισθηματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Τζον Κάρνεϊ

Καστ

Κίρα Νάιτλι,
Μαρκ Ράφαλο,
Χέιλι Στάνφελντ,
Άνταμ Λεβίν

Διάρκεια

104'

Διανομή

ODEON

της Κατερίνας Ανδρεάκου

Ένας πρώην επιτυχημένος μουσικός παραγωγός στα όρια της απελπισίας και μια νεαρή Αγγλίδα μουσικός με ραγισμένη καρδιά συναντώνται τυχαία ίσως τη χειρότερη μέρα της ζωής τους και ξεκινούν μια μουσική συνεργασία, που θα τους εμπνεύσει, και μια βαθιά φιλία, που θα αλλάξει τη ζωή τους.

Θυμάστε το «**Once**», το μικρό, super ανεξάρτητο ιρλανδικό μουσικό ρομάντζο που έγινε αναπάντεχη κινηματογραφική επιτυχία το 2007, κέρδισε Όσκαρ τραγουδιού, εκτόξευσε στα ύψη τη μουσική καριέρα του πρωταγωνιστή του, Γκλεν Χανσάρντ, και έγινε επίσης επιτυχημένο μιούζικαλ σε Μπρόντγουεϊ και Λονδίνο; Ε, ο δημιουργός του, ο Ιρλανδός Τζον Κάρνεϊ, επέστρεψε με αυτή την μουσική κομεντί που έχει πάνω-κάτω την ίδια σεναριακή ιδέα με το «**Once**», μόνο σε μεγαλύτερη «κλίμακα»: αυτή τη φορά είναι οι δρόμοι του Μανχάταν αντί του Δουβλίνου, οι πρωταγωνιστές του είναι ήδη superstars και ο προϋπολογισμός της είναι εμφανώς μεγαλύτερος των φημολογούμενων 150.000 ευρώ της προηγούμενης ταινίας.

Ωστόσο, τα πράγματα δεν ξεκινούν καλά. Στο πρώτο μέρος, όπου παρακολουθούμε το πώς οι δυο πρωταγωνιστές κατέληξαν στο ίδιο μπαράκι μέσα από flashback, ο Κάρνεϊ μοιάζει να έχει καταπιεί το βιβλίο των κινηματογραφικών κλισέ και να το «ξερνάει» στην οθόνη, με ακόμα και τον πλέον αμήτο θεατή να ξέρει ακριβώς τι και πώς θα συμβεί στο επόμενο πλάνο ή σκηνή (μια από τις αρχικές σεκάνς που δείχνουν την πλήρη παραίτηση του ήρωα του Ράφαλο και το πόσο άσχημα του πάει η μέρα μέχρι που συναντά τη Νάιτλι, είναι τόσο χιλιοειδωμένη στην ιστορία τού σινεμά που καταντά αμήχανο να την παρακολουθείς). Ευτυχώς στο δεύτερο μέρος, όταν οι δυο τους αποφασίζουν να συνεργαστούν, δημιουργώντας ένα album ηχογραφημένο στους δρόμους της Νέας Υόρκης, η ταινία «χαλαρώνει», όπως και οι δυο ήρωές

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Δεν ξέρω τι παίρνουν σε αυτό το φιλμ, αλλά ακούγεται σέξι και πιστεύω πως θέλω να μου το πάρουν κι εμένα. Όλο μέσα! Αλλά... ωχ, αμάν, για κάτσε, η Κίρα Νάιτλι το παίρνει; Σβήστε τα φώτα τουλάχιστον...

της (ή και ο θεατής), και γίνεται μια ευχάριστη μουσική περιήγηση, ενώ ακόμα και οι δευτεροί χαρακτήρες αποκτούν μια κάποια ενδιαφέρουσα προσωπικότητα. Η φιλία μεταξύ των δυο ηρώων είναι πέρα για πέρα πειστική μέσα από τα κοινά τους σημεία, όντας και οι δυο πληγωμένοι από τους συντρόφους τους και παθιασμένοι για την «ουσία» της μουσικής ενάντια στη σουντι-ακή εμπορευματοποίησή της.

Αν και οι ομοιότητες με το «Once» είναι πάντα και αναπόφευκτα παρούσες (με αυτοβιογραφικά στοιχεία του Κάρνεϊ από την πρότερη ζωή του ως μουσικού), η νέα του ταινία καταφέρνει να έχει τις δικές της φρέσκιες «νότες», ενώ οι Νάιτλι και Ράφαλο δίνουν τις αξιοπρεπείς και απολαυστικές ερμηνείες που αρμόζει στα ταλέντα τους (η Νάιτλι έχει μάλιστα και συμπαθητική τραγουδιστική φωνή), και δευτεροί ρόλοι όπως της νεαρής Χέιλι Στάνφελντ (η μόλις στα 13 της τότε χρόνια kick-ass πρωταγωνίστρια του «**Αληθινό Θράσος**» των Κοέν) και του Βρετανού κωμικού Τζέιμς Κόρντεν, διανθίζουν ευχάριστα την ιστορία. Από την άλλη, η επιλογή του τραγουδιστή Άνταμ Λεβίν (frontman του lightweight pop / rock αμερικανικού συγκροτήματος Maroon 5, ντε!) για τον ρόλο του πρώην της Νάιτλι είναι αποτυχημένη, καθώς ο τύπος πολύ απλά δεν έχει ψήγμα υποκριτικού ταλέντου πάνω του, ενώ για τον ρόλο της εν διαστάσει συζύγου του Ράφαλο... ναι, το μαντέψατε, η Κάθριν Κίνερ, η σταθερή επιλογή **όλων** των σκηνοθετών για τον ρόλο της φιλο-χίπισσας συζύγου / πρώην συζύγου του όποιου βασικού πρωταγωνιστή. >

Το μεγαλύτερο πρόβλημα αυτής της, κατά τα άλλα, συμπαθούς ταινίας είναι σεναριακό. Ο Κάρνεϊ άφησε πολλά σημεία της στον αυτο-σχεδιασμό, πράγμα επικίνδυνο ακόμα και για τους εμπειρότερους των σκηνοθετών. Το αποτέλεσμα, εκτός του ανυπόφορα κλισεδιάρικου πρώτου μέρους, είναι κάτι τεράστιες σεναριακές τρύπες και αντιφάσεις, κυρίως στην ιστορία του Ράφαλο, και μια κάπως «ασυγχώρητη» αφέλεια στον τρόπο εξέλιξης των χαρακτήρων (π.χ. η έφηβη κόρη χρειάζεται μόνο μισή μέρα γνωριμίας με τη Νάιτλι για να αλλάξει look και συμπεριφορά). Αλλά, εν τέλει, η ταινία προμοτάρεται ως feelgood και ως τέτοια, μέχρι τους τίτλους τέλους της, καταφέρνει να πετύχει τον στόχο της.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν σου αρέσει η κάπως «χιπστεριά-ρική» μουσική ή / και είσαι fan του «Once» ή των βασικών πρωταγωνιστών της, θα περάσεις καλά. Είναι και ιδανική για date movie. Αυτά.

AGORA: ΑΠΟ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΑΓΟΡΕΣ (2015)

Είδος

Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Γιώργος Αυγερόπουλος

Διάρκεια

117'

Διανομή

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Μια καταγραφή της δυσβάσταχτης οικονομικής κρίσης που έπληξε την κοιτίδα της δημοκρατίας Ελλάδα, των αιτιών και των συνεπειών της στον κοινωνικό ιστό, από την αρχή της το 2009 μέχρι και σήμερα.

Υπάρχουν ντοκιμαντέρ που ξεπερνούν το «είδος» τους και προκύπτουν πραγματικά, σημαντικά, κινηματογραφικά αριστουργήματα: το «**Crumb**» του Τέρι Ζουάιγκοφ, το «**My Generation**» των Τόμας Χάνεκε και Μπάρμπαρα Κόπλ, ο «**Ακήρυχτος Πόλεμος**» του Μάικλ Μουρ, το «**Συλλαμβάνοντας τους Φρίντμαν**» του Άντριου Τζάρεκι, «**Ο Όρμος**» του Λούι Ψυχογιός, ή η βαθιά συγκινητική, δική μας «**Αγέλαστος Πέτρα**» του Φίλιππου Κουτσαφτή. Συγκλονιστικά ντοκιμαντέρ που σημαδεύουν αμετάκλητα το θυμικό. Που καταπιάνονται με σοβαρά θέματα, τα οποία έχουν σημαδέψει ή σημαδεύουν ακόμα μια τουλάχιστον γενιά. Που κοιτάνε την αλήθεια κατάματα και από όλες τις πλευρές, χωρίς να φοβούνται την (αυτο)κριτική και τον (αυτο)σαρκασμό. Και που ανήκουν αναμφίβολα στη μεγάλη οθόνη, χάρη στο αριστοτεχνικό, εύστροφο μοντάζ τους, καθώς - όπως είπε και ο Άλφρεντ Χίτσκοκ - το σινεμά δεν είναι η τέχνη των εικόνων, αλλά του συνταιριάσματος των εικόνων.

Το «Αγορά», αν και σαφώς φιλότιμη, αξιοπρεπής και κατά τόπους ευστοχοτάτα μονταρισμένη προσπάθεια διερεύνησης ενός αδιαμφισβήτητα τεράστιου ελληνικού και ευρωπαϊκού προβλήματος, υπολείπεται κατά πολύ των παραπάνω παραδειγμάτων. Από τη μια, συνδιαλεγόμενος με Έλληνες και ξένους οικονομολόγους, πολιτικούς και αξιωματούχους, καθώς και με κάποιους από τους μετανάστες και ιθαγενείς που βρέθηκαν ξαφνικά άνεργοι και άστεγοι μέσα στην τελευταία πενταετία, ο Γιώργος Αυγερόπουλος ναι μεν κοιτά κατάματα και ρίχνει (περισσότερο) φως σε πράγματα που είτε γνωρίζαμε, αλλά όχι αρκούντως καλά, είτε υποψιαζόμασταν, αλλά δεν μπορούσαμε να συνειδητοποιήσουμε, είτε μας ήταν

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ελληνικό ντοκιμαντέρ για την οικονομία; Δηλαδή, να δώσω εγώ τα λεφτά ου, για να μπω να δω πόσα λεφτά... δεν έχω! Φάση Μύκονος, αδελφέ...

παντελώς άγνωστα: στη μαύρη τρύπα της ελληνικής οικονομίας που έπιασε εξαπίνης (κακώς) την κυβέρνηση Γιώργου Παπανδρέου και (καλώς) τους λοιπούς ευρωπαίους κυβερνώντες (που μέχρι τότε εμπιστεύονταν τις ελληνικές ηγεσίες). Στη σκληρή αλήθεια του γεγονότος πως πολλοί από τους σύγχρονους άστεγους υπήρξαν οικογενειάρχες, ανώτερου μορφωτικού επιπέδου, με ευπόληπτες δουλειές, σαν τον Βαγγέλη που εργαζόταν σε κατασκευαστική εταιρεία. Στην τρομακτική άνοδο φασιστικών και ρατσιστικών κινήματων, αλλά και την αντίστοιχη κινήσεων αλληλεγγύης ιδιωτικής πρωτοβουλίας, σαν το κοινωνικό ιατρείο Ελληνικού, που ίδρυσε ο κύριος Βήχας. Στο κίνημα των Αγανακτισμένων, με το οποίο - ομολογουμένως - ελάχιστα ασχολήθηκαν τα mainstream media. Στη ραγδαία αύξηση των αυτοκτονιών. Στη δολοφονία Παύλου Φύσσα, των συνεπειών και των «αντιποίνων» που πυροδότησε. Και στη λανθασμένη οικονομική μελέτη των Ρόγκοφ και Ράινχαρντ, που οδήγησαν την Ευρώπη (και όχι μόνο) στις καταστροφικές πολιτικές λιτότητας. Και αυτό, το αποκαλυπτικό φως, το ρίχνει με ενίοτε πανέξυπνο σαρκασμό (τα ενσταντανέ με τις έκπληκτες, πανικόβλητες φάτσες των ιθυνόντων της Ευρωπαϊκής Ένωσης όταν μαθαίνουν την πραγματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, στην αρχή του φιλμ) και δαιμόνιο μοντάζ (όταν ο Βενιζέλος λέει «κάντε δημοσιογραφική έρευνα, δεν θα βρείτε ούτε ένα σπίτι στο οποίο να κόπηκε το ηλεκτρικό», ο Αυγερόπουλος κάνει cut σε... ένα σπίτι σκοτεινό, χωρίς ρεύμα).

Από την άλλη, όμως, ο Αυγερόπουλος ούτε την αλήθεια τολμά να κοιτάξει από όλες τις πλευρές, ούτε σπρώχνει το μαχαίρι της (αυτο)κριτικής και του (αυτο)σαρκασμού, δεόντως ως το κόκκαλο. Κατακρίνει το πελατειακό κράτος που είχαν στήσει ΠΑΣΟΚ και ΝΔ την προ κρίσης 20ετία, αλλά αφήνει στα μαλακά τον ελληνικό λαό που τους ψήφισε τόσα χρόνια. Λοιδορεί εμμέσως πλην σαφώς τον Γιώργο Παπανδρέου για το περιβόητο «λεφτά υπάρχουν», αλλά του δίνει συγχωροχάρτι όταν δηλώνει ότι υποχρεώθηκε από τους Ευρωπαίους σε παραίτηση από την πρωθυπουργία της χώρας, χωρίς ταυτόχρονα να επισημαίνει ότι αυτό συνέβη επειδή προκήρυξε μονομερώς δημοψήφισμα, κόντρα σε όσα είχε συμφωνήσει με τους εταίρους. Προβαίνει στο συμπέρασμα πως όλα όσα έγιναν, έγιναν για να σωθούν αποκλειστικά και μόνο οι μεγάλες τράπεζες του κόσμου τούτου, χωρίς όμως να κάνει μια έστω νύξη στο γιατί χώρες σαν την Ιρλανδία (που έχει ήδη βγει στις αγορές), την Ισπανία και την Πορτογαλία δεν είναι πια στη δεινή θέση όπου βρίσκεται εξακολουθητικά η Ελλάδα, ρίχνοντας μόνο ακροθιγώς το φταίξιμο που του αναλογεί στο σφόδρα διεφθαρμένο, αναξιοκρατικό και κάθε άλλο παρά ευνομούμενο ελληνικό δημόσιο. Και όλα τα παραπάνω μπορείς να του τα συγχωρέσεις, καθώς αφήνει τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Μάρτιν Σουλτς, και τον πρώην Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, Ζαν-Κλοντ Τρισέ, να προτείνουν τον ελάχιστο έστω αντίλογο («μαζί με τις τράπεζες σώθηκαν και οι καταθέσεις των απλών πολιτών», υποστηρίζει ο μεν, ο οποίος παραδέχεται επιπλέον το λάθος των πολιτικών λιτότητας και την ανάγκη σταδιακής αλλαγής τους, «επικεντρωθείτε στο λάθος πριν την κρίση. Το κράτος σας λειτουργούσε τόσο ανεπαρκώς που κάποια στιγμή η κοινωνία ξόδευε 16% παραπάνω από όσα κέρδιζε. Αυτό είναι το λάθος. Αυτό είναι το απαράδεκτο. Αυτό δεν πρέπει να επαναληφθεί», επιμένει ο δε). >

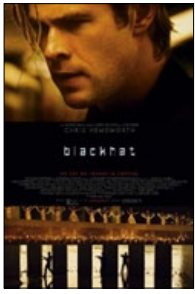
Αλλά υπάρχει και μια παράλειψη, που κατά τη γνώμη μου είναι αδικαιολόγητη, ασυγχώρητη και εν τέλει βάζει άσχημη τρικλοποδιά στον ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα του όλου εγχειρήματος. Όταν ο Βενιζέλος λέει ότι τα σκληρά μέτρα που έλαβε η συγκυβέρνηση λήφθηκαν για να αποφευχθούν, και αποφεύχθηκαν σκηνές Αργεντινής, με την αστυνομία έξω από τις τράπεζες να τις προφυλάσσει από τον κόσμο που θέλει να μπει μέσα για να πάρει τα λεφτά του, ο Αυγερόπουλος του απαντά σε αφήγηση off «όχι ακριβώς» και κάνει cut στα επεισόδια κατά τα οποία κάηκε το κέντρο της Αθήνας. Και βλέπεις μεταξύ άλλων το Αττικόν να γίνεται παρανάλωμα του πυρός. Όχι, όμως, και την... διπλανή τράπεζα, στην οποία τρεις ιδιωτικοί υπάλληλοι δεν έχασαν απλά τη δουλειά τους, αλλά την ίδια τη ζωή τους εξαιτίας της κοινωνικής αναταραχής που έχει προκαλέσει η κρίση. Τα δικά τους ονόματα, αντίθετα με του Παύλου, του Δημήτρη και του Βαγγέλη, δεν καταγράφονται στο «Αγορά», και δεν δίνεται χώρος στους ανθρώπους τους που έμειναν πίσω να εκφράσουν και αυτοί (όπως οι γονείς του Παύλου και τα παιδιά του Δημήτρη και του Βαγγέλη) τον πόνο και το παράπονο τους. Γιατί; Επειδή έκαναν το «λάθος» να δουλεύουν σε τράπεζα;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Από τα ντοκιμαντέρ που λένε την αλήθεια αλλά... όχι όλη την αλήθεια, θα σε δια φωτίσει ικανοποιητικά για τους μηχανισμούς τα λάθη και τα πάθη της διεθνούς οικονομίας, ελάχιστα όμως θα σε προκαλέσει να κοιτάξεις ως Έλληνας πολίτης τον εαυτό σου στον καθρέφτη, να κάνεις την αυτοκριτική σου και να αναλάβεις το μερίδιο ευθύνης που σου αναλογεί.

BLACKHAT (2015)

Είδος

Δραματική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Μάικλ Μαν

Καστ

Κρις Χέμσγουορθ,
Γουέι Τανγκ,
Λιχόμ Γουάνγκ,
Βαϊόλα Ντέιβις,
Γουίλιαμ Μαπάδερ,
Τζον Ορτίζ

Διάρκεια

135'

Διανομή

UIP

του Ηλία Φραγκούλη

Αμερικανός hacker αποφυλακίζεται με σκοπό να βοηθήσει τη CIA και τις κινεζικές Αρχές να ανακαλύψουν τρομοκράτες (;) του κυβερνοχώρου που χτύπησαν πυρηνικό εργοστάσιο της Κίνας και τις τιμές της σόγιας στο χρηματιστήριο!

Θα έλεγα πως τούτο το φιλμ είναι σκέτη... τρικυμία εν κρανίω, αλλά εξαιτίας θέματος, καλύτερα να το αποκαλέσω... καμένο σκληρό δίσκο. Αν πιστεύει κανείς ότι οι δουλειές του Μάικλ Μαν ήταν απογοητευτικές τα τελευταία χρόνια, ας είναι προετοιμασμένος για κάτι αληθινά κακό αυτή τη φορά. Μιλάμε για ολοκληρωτική αποτυχία, σε κάθε τομέα!

Σε μια εποχή στην οποία ο κυβερνοχώρος αποκτά πολιτικές διαστάσεις και το hacking αποτελεί όπλο της διεθνούς τρομοκρατίας, ο Μαν δείχνει **ξεδιάντροπα** out of date και σε κάνει να απορείς για το αν συμβαδίζει με τη ρεαλιστική πραγματικότητα του σήμερα, τοποθετώντας μέσα στο γνώριμο σύμπαν των εικόνων του (ξέρεις, εκείνα τα νυχτερινά πλάνα πόλης...) μια πλοκή που σου σκάει σαν ιός και αποδεκατίζεται από το πλέον τυχαίο antivirus προτού προλάβεις να κοιτάξεις το ρολόι σου και να αισθανθείς με τρόπο τη διάρκεια του φιλμ!

Θα ήλπιζε κανείς το βασικό πρόβλημα του κεντρικού χαρακτήρα να είναι μονάχα το κάστινγκ του Κρις Χέμσγουορθ. Αλλά, και πάλι, αυτό είναι το λιγότερο. Ο κατάδικος που υποδύεται συναντάται μόνο... στο σινεμά! Έχει περάσει από MIT, είναι super genius, ό,τι πιάνουν τα χέρια του είναι παιχνιδάκι λογισμικού, βαραί λες και πέρασε από εκπαίδευση στην πιο απίθανη μυστική οργάνωση του πλανήτη και είναι και ομορφονιός! Μιλάμε για ΜακΓκάιμπερ, που όμως εκτίει ποινή φυλάκισης για... πλαστές ταυτότητες. Άκου τώρα ιστορία: ο κολλητός του, με τον οποίο στήσανε τον υπερκώδικα όταν σπουδάζανε μαζί, είναι πλέον αξιωματούχος στην πατρίδα του την Κίνα και η CIA του δίνει clearance για να συνεργαστούν και να εντοπίσουν άνθρωπο ή οργάνωση

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας κομπιουτεράς τζιμάνι και τον βγάζουν από τη φυλακή για να βρει κάτι σαν ιντερνετικό τρομοκράτη σε κάτι εξότικα μέρη. Αν έπαιζε ο Τζάκι Τσαν, θα γούσταρα κάπως.

που «παίζει» με παραλλαγή του κώδικά τους και ως τώρα είχε ως στόχους ένα πυρηνικό εργοστάσιο και... τις τιμές της σόγιας στην παγκόσμια αγορά!

Κάπου εδώ είναι που θέλεις να σταματήσεις να ασχολείσαι με την πλοκή, καθώς κάθε νόημα της χρήσης του στοιχείου του διαδικτυακού hacking πάει στο βρόντο και η εξέλιξη της κατευθύνεται περισσότερο προς τον προσανατολισμό του... τουριστικού οδηγού σε Χονγκ Κονγκ, Ινδονησία και Μαλαισία. Όταν, δε, αντιληφθείς πως πίσω από όλα αυτά, ο σκοπός είναι η κερδοσκοπία και μόνο, πραγματικά αισθάνεσαι πόσο βαθιά... **νυχτωμένος** βρίσκεται ο Μαν σε τούτο το θέμα.

Η ανύπαρκτη χημεία των ηθοποιών, τα δήθεν και κακής πλέον αισθητικής πλανάκια της δράσης μέσω ψηφιακών καμερών, το ανέκδοτο των graphics που διαπερνούν routers, microchips και computer terminals, οι ουρανοκατέβατοι καταγισμοί πυρών (με κορυφαίο το εντελώς άκυρου timing χτύπημα των πρωταγωνιστών από ρουκέτα, το οποίο σε φέρνει στα πρόθυρα του γέλιου), το ρομαντικό στοιχείο (ναι, ο ομορφονιός θα τα φτιάξει με την αδελφή τού Κινέζου...) που «φοριέται» με το ζόρι και το επικό #fail της ατάκας «Εσύ ποιον έχασες στο 9/11;» σε σκηνή διαλόγου πρακτόρων, είναι μόλις μερικά από τα... λάθος highlights αυτής της αποτυχίας ολκής.

Έχουμε 2015. Είναι προφανές πως ο Μάικλ Μαν βρίσκεται ακόμη στη δεκαετία του '90 και κανένας «πειραματισμός» με hi-def κάμερες δεν τον σώζει, πια. Και το ακόμη χειρότερο; Σίγουρα δεν βλέπει τι γυρίζεται στην αμερικανική τηλεόραση σήμερα! Υπεροψία ή σκέτη ανοησία;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Θυμάσαι την κινηματογραφική version του «Miami Vice» από τον Μάικλ Μαν; Δεν έχεις και τις καλύτερες εντυπώσεις για εκείνο το φιλμ; Σκέψου πως τούτο εδώ κάνει το «Miami Vice» να μοιάζει με... ταινiάρα! Μπορείς, πάντως, να ρίξεις ένα κάποιο γέλιο με την εξέλιξη της πλοκής και τον βασικό χαρακτήρα - χακερά superhero!

Η ΑΡΠΑΓΗ 3 (2015)

(TAKEN 3)

Είδος

Δραματικό Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Ολιβιέ Μεγκατόν

Καστ

Λιάμ Νίσον,
Μάγκι Γκρέις,
Φόρεστ Γουίτακερ,
Ντούγκρεϊ Σκοτ

Διάρκεια

109'

Διανομή

ODEON

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ο Μπράιαν Μιλς για ακόμη μια φορά μπαίνει σε μεγάλους μελάδες εξαιτίας της οικογένειάς του. Μαφιόζοι δολοφονούν την πρώην γυναίκα του και του φορτώνουν τον φόνο, έτσι ο Μπράιαν ρίχνεται σε μια διπλή καταδίωξη, προσπαθώντας να ξεφύγει από τους αστυνομικούς που τον κυνηγούν, αλλά και να φτάσει στους κακοποιούς.

Μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη, τρεις και... δεν αντέχεις πια! Είναι λογικό και απολύτως αναμενόμενο, όταν μια ταινία εξελίσσεται σε απρόσμενη εμπορική επιτυχία, να μπει μπροστά η διαδικασία των sequels. Όντως, το «**Taken 2**» δικαίωσε την απόφαση του παραγωγού Λικ Μπεσόν να μετατρέψει την πρώτη ταινία σε franchise και σε αγελάδα προς άρμεγμα. Το άρμεγμα, όμως, παρατράβηξε και στο τρίτο φιλμ, το γάλα βγαίνει πια ξινισμένο και ξαναζεσταμένο.

Οι δύο πρώτες ταινίες, πέρα από τον πρωταγωνιστή τους, που έφερε μια διαφορετική προσέγγιση στον ρόλο του ήρωα, ο οποίος από everyday man αναγκάζεται να μεταμορφωθεί σε... superhero προκειμένου να προστατεύσει την οικογένειά του, είχαν και το ενδιαφέρον στοιχείο του location. Στο Παρίσι η πρώτη, στην Κωνσταντινούπολη η δεύτερη, έδιναν ένα επιπλέον οπτικό ερέθισμα στον θεατή. Η τρίτη ταινία διαδραματίζεται στο εξαντλητικά κινηματογραφημένο Λος Άντζελες, στο οποίο έχουμε δει να συμβαίνει κάθε πιθανό ανθρωποκυνηγητό. Πώς καταφέρνει η ταινία να ξεχωρίσει; Δεν τα καταφέρνει. Ο Μεγκατόν χρησιμοποιεί ζαλιστικές λήψεις και cuts ελάχιστων δευτερολέπτων, αλλά το αποτέλεσμα απλώς ζαλίζει, χωρίς να συναρπάξει.

Επίπεδο είναι το αποτέλεσμα και στην ιστορία, καθώς και στους άλλους ρόλους πέραν του πρωταγωνιστικού. Τη Φάμκε Γιάνσεν τη χάνουμε νωρίς νωρίς, ο Ντούγκρεϊ Σκοτ, που συνήθως αποδίδει ερμηνευτικά, δεν έχει τι να παίξει, το ίδιο συμβαίνει και με τον Φόρεστ Γουίτακερ, ο οποίος περιφέρει

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ξαναγυρίσανε το «Φυγά», έτσι; Με Χάρισον Φορντ ήτανε καλύτερος...

τον τύπο του σαστισμένου μπάτσου, ενώ η Μάγκι Γκρέις εμφανίζεται και πάλι ως κυνηγημένη κόρη. Δεν έχεις τι να προσθέσεις σ' αυτό. Κατανοητή η διάθεση να βγουν κέρδη από μια εμπορική ταινία, αλλά αν δεν υπάρχει ένα στοιχειωδώς πειστικό ή έστω και ελάχιστα δουλεμένο σενάριο, ο λόγος ύπαρξης του franchise αυτοακυρώνεται.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Δεν είναι και λίγοι εκείνοι που ανήκουν στο σχετικά πρόσφατα δημιουργηθέν fan club τού Λίαμ Νίσον, από τότε που απέκτησε την ιδιότητα του action star. Αν ανήκεις στους φανατικότερους από αυτούς, μάλλον είσαι διατεθειμένος να δεις τον αγαπημένο σου πρωταγωνιστή, ακόμη και σε μια από τις λιγότερο καλές στιγμές του. Θέλεις το θρίλερ σου να έχει σασπένς, ίντριγκα και σεναρικά twists; Πάμε γι' άλλα...

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ (2015)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Στράτος Μαρκίδης

Καστ

Χρύσα Ρώπα,
Κώστας Αποστολάκης,
Κώστας Ευρυπιώτης,
Μπέσυ Μάλφα,
Γιάννης Τσιμιτσέλης,
Κατερίνα Γερονικολού

Διάρκεια

98'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Η με τη βοήθεια της γυναίκας του απόπειρα ενός μεγαλοπρομηθευτή κρεάτων να προξενέψει με το αζημίωτο την άσχημη, παρθένα και σιτεμένη αδελφή του σ' έναν καταχρεωμένο χασάπη πελάτη του περιπλέκεται κατά σειρά από το σοκ τού λεγόμενου, τις συνεχείς πατατιές ενός επίμονου δευτέρου φερέλλιτος μνηστήρα με προκοθηρικά κίνητρα, μια ξαφνική περιουσία, την αμοιβαία έλξη τού αρραβωνιάρη με την ανιψιά τού σπιτιού και το... σκάσιμο του νεανικού, μοναδικού και μοιραίου έρωτα της σακαφιόρας. Εκδρομή σε νησί ποιον θα «κρεμάσει» (το μάντεψες, έτσι);

Ο Σωκράτης Καψάσκης ήταν ένας έξυπνος άνθρωπος: έχοντας αντιληφθεί τη δύναμη της ατάκας τού κειμένου των Τσιφόρου - Βασιλειάδη (με όλα τα απανωτά κουσούρια πλοκής του), είχε φροντίσει τον σύνολο ρυθμό και βάλει «τόσο, όσο» σουρντίνα στο παίξιμο του θεμέλιου ζευγαριού της μεταφοράς της θεατρικής επιτυχίας τού διδύμου, επιτρέποντας στα ιδιαίτερα, κοσμαγάπητα εκφραστικά μέσα των ρολιστών του να προκαλέσουν το γέλιο και το συμπάσχιν. Φτάνει μια ματιά στην εμφάνιση και μια λέξη από το στόμα της Γεωργίας Βασιλειάδου στην αρχή της ταινίας του 1962 για να πειστείς απόλυτα για τη μούχλα της και, εννοείται, ο Αυλωνίτης σερβίρει με τα φυσικά (κρατήστε το επίθετο) τικ του το ένα πείραγμα μετά το άλλο απολαυστικά. Αυτά (δι)αρκούν, παρά τη συνήθη έλλειψη κωμικού αναστήματος του Νίκου και τη διακοσμητικότητα της Έλσας Ρίζου, το μονολιθικό τσαγανό αγένειας της Λάζου κ.ο.κ. Η εγκράτεια εκείνης της πρότασης προς γάμου κοινωνίαν αποκαθιστούσε την Ευτυχία και τη σε σημαντικό βαθμό ευτυχία μας.

Μισόν αιώνα και τρία χρόνια μετά, προσπαθώντας να χτίσουν με σοβά ψιμυθίων και να μεταμφιέσουν ό,τι πήγαινε στραβά στο δραματουργικό σώμα τής παλιάς ταινίας (όπως κάνουν

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Που να τον δω να πίνει δηλητήριο το γαμπρό, θα τον ρωτήσω αν θέλει κι άλλο...

οι οικείοι της με τη μεγαλοκοπέλα ηρώδα), οι Έλενα Σολωμού και Κωστής Παπαδόπουλος, πένες των δύο «**ΝήSOS**», πετυχαίνουν απλώς να τριπλασιάσουν τα περιουσιακά στοιχεία των ευφυολογημάτων, αλλά ταυτόχρονα οδηγούμενοι ως πρόβατα προς σφαγή στην εκκλησιάς την πόρτα. Παπάς ο filmer των «**Λάρισα Εμπιστευτικό**» και «**I Love Karditsa**», που με μακρυχέρη κουμπάρο την παραγωγή δίνουν την ευχή τους σ' ένα απογοητευτικά μουσαντένιο σύστριγγλο συνοικέσιο με μεταχειρισμένα κι άβολα στέφανα διανομής, τηλεπροδιαγραφές μπομπονιέρας συν... κοτρώνα ύφους.

Καλεσμένοι στο μυστήριο ο ευπροσήγορα λαϊκός ως φερτό έτερον ήμισυ Ευρυπιώτης και, κυρίως, ο καιροσκόπος λιμοκοντόρος τού Τσιμιτσέλη (ο Τσιτσόπουλος του oldie τού ρίχνει ακόμη περισσότερο στη σύγκριση) είναι οι πρώτοι που «κλωτσάνε» αντί να πατάνε το πόδι σου, αλλά όχι όσο το freak show των αναντίρρητα καλών ηθοποιών Αποστολάκη και Ρώπα. Ο πρώτος είναι ταμένος σ' ένα Ησαΐα Χόρευε στο πιο καρικατουριστικό πλήρους μίμησης του Αυλωνίτη σε εκδοχή Κρητίκαρου - και είναι δείγμα του ταλέντου του το ότι μετά από ώρα συνηθίζεις στο μη ιλαρό... μυστήριο της φιγούρας του. Η δεύτερη σύρεται στον άμβωνα ως λιγότερο νευρόσπαστο αλλά, χωρίς το δωρικό κωλοπετσωμένο και τη natural αντικαλλονή της «θείας» Γεωργίας, πλειοδοτώντας στριγγά και με χειρονομίες (το σκηνοθετικό ευχολόγιο προς αυτές και τις μούτες ενώνει, εξάλλου, το ensemble) σ' ένα μεταξύ των ιντσών τού serial και του σανιδιού της επιθεώρησης αξιοπερίεργο αμηχανίας που φλερτάρει πομπωδώς με τη θλίψη τής κλοουνερί - κι εκείνη του χαράκτηρα και, δυστυχώς, του θεατή. >

Αυτή η επίκτητη κλαυμομουνίαση, σεναριο-γραφικό δώρο άδωρο του remake μαζί με δύο εργένισσες φίλες και ψωμάκια στο ρεζομέ υπόβαθρο της υστερίας της γεροντοκόρης συν την σε βαθμό αφηγηματικού ξεχειλώματος σκηνή τής διπλής παρεξήγησης περί του ποια είναι η υποψήφια νύφη απ' τον μιλημένο προκομμένο (μια αδύναμη καμπύλη του original που εδώ καταλήγει θρεφτάρι, και με το κεντρικό αρσενικό δίδυμο να παίζει πλαγιομετωπικά σαν σε παλκοσένικο το «**Ο Ηλίθιος και ο Πανηλίθιος**») σε αφήνουν στο ράφι. Εκεί όπου ο Θεός συνέζευξεν επίσης τη Μάλφα ως μανταμέ φωνακλού, το μη πειστικό δάγκωμα της λαμαρίνας απ' το μπουμπούκι της φοιτήτριας Γερονικολού (η επόμενη παίζω-με-τα-μάτια-και-τα-χειλία Αλίκη) με τον μεσήλικα εκδοροσφαγέα, κομπαρσαρία από wedding crashers, μια groony σκηνή σε μπιτσόμπαρο με την κάμερα να ζουμάρει μέσα-έξω α λα 80's βιντεοκασέτα, κυριολεκτικά φουνταρίσματα του slapstick, έναν λούτσο και ένα χταπόδι. Ο χώρος τέλεσης του μυστηρίου, δε, έχει αλλάξει από την πανέμορφη Ύδρα των 60's στον banale Πόρο των 10's - όταν κάποτε, αμήν, βγαίνουμε από το σαλόνι της δράσης και προτού επιστρέψουμε εκεί. Ένα «Στις χαρές σας!» θα το πω για το σποραδικά αστείο λογοδόσιμο, κληροδοτημένο απ' τους παλιούς γραφιάδες (ο γαλέος, η Πελοπόννησος, ξέρεις...) ή νέας κοπής («Ο τύπος είναι σαν ντολμάς!») και η σεκάνς των σεξουαλικών υπονοουμένων κάνει τόσες γλύκες στο kitsch ώστε μπορεί να αισθανθείς βίον ανθόσπαρτον προς στιγμήν. Αλλά το αναστηλωμένο σούργελο να ζητήσει το χέρι (στην τσέπη) μου; Καλύτερα ανύπανδρη. Τέτοιο βέλο δε θέλω...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Του συμφώνου συμβίωσης με την κουλτούρα ή απλώς του Δημαρχείου των όχι μούφα crowdpleaser; Μήνα του μέλιτος αλλού. Του ασπρόμαυρου classic; Μπορεί να ανεχτείς αυτή τη δεύτερη φορά, μπορεί να χύνεις χολή στη δεξίωση. Του εύκολου και ηχηρού χάχανου, του χαζοκουτιού, του κινηματογραφικού «ρυζιού»; Το ονοματάκι σου είναι στη λίστα γάμου, πλερώνεις;

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

